

Dědici po mrtvých sami jsou mrtví
A dědí to, co je mrtvé
Ty jejich knihy a války a strach
A klíče k bufetům
Kde v tichých vitrínách
Okorně kamení šunkové květy
Z chlebičku stává se
Trilobit

Dědici po mrtvých sami jsou mrtví
A to, co dědí, je mrtvé
Po čaji pachut' a pochcaný sníh
A dláto na salát
Nos v těžkých veřejích
Přivřený navěky masitou tlapou
Věří, že větří, ale
Jen bolí

Dědici po mrtvých sami jsou mrtví
A mrtvé to, co je dědí
Do desek náhrobních zarytý dech
Vylhaný masopust
Na vnitřních venkovech
Bezhlavé laloky běhají dvorem
Budou z nich jelita, polívka
Prejt

A to je strašný a překrásný hodokvas
Na němž jsi zdědil svou přilnavou sesli
Svou houpací rakev
Svůj popravčí ušák
Však slyš:
Hlupák neumí neumírat
A přece neumírá
Nežil totiž nikdy, aby mohl zemřít
Ten, kdo objevil pravdu, ožil
A ten je v nebezpečí smrti
Neboť žije ode dne
Kdy přišel Pán

Dokud jsem se plazil městem
Záměstím a planou zemí
Měl jsem jenom matku
Byl jsem okem v kobce
Kyprých řas;
Však ode dne, kdy přišel Pán
Já matku mám - i otce
A pod nohama tlakovaný třas
A řasy, které ten třas vyviklal a smetl
Mám na komínu olovnatý trůn
I teplé doupě v mokrému plotu
A ten plot je živý
Ve své šedi
Kráčel jsem po mnoha cestách
A divizny vědí
Že jsem celá léta pojídal
Jen prašné květy divizen;

Však ode dne, kdy přišel Pán
Znám pravý hlad i pravou sytost
Vyznanou ve vděčné vizi
Divize

I můj vlas se mastně leskne
Morkem těžkých parostrojů
Roj tkalcovských bucharů tká
Překrásné a strašné sny
Jež nad městem se němě pnou
Jak valníková plachta
Bludné bání
Sto snů do hlav putuje
A vniká poštou potrubní
Usmívá se paní vrátná
Přidělená čtvrté bráně
Že jak to tak rachtá;
Však já jsem ve snu bdělý
Ode dne, kdy přišel Pán
A hřmotně jeho dokonalá
Moudrost ke mně
Promlouvá

Slyš
Neboť vyslala mne síla!

Jsem první a jsem poslední
Jsem ctěná a jsem poplivaná
Vědění a nejapnost
Jsem šplouchající prázdná vana
Ukrutná a slitovná
Jsem mírem, který zasel válku
Jsem červotoč v katafalku
Jsem ta, jež je bezbožná
A jejíž bůh je velký

Jsem ta, jež je jalová
A mnoho je mých synů
Jsem svého otce maminkou
A vlastní sestrou svého chotě
Který je mou ratolestí
A který mne seslal slotě
A jsem jeho sousedem
Co svítí lidem do schránek
A blokuje balkon
Aniž vyjde z bytu

Proč se štítíš mého strachu
Proč proklínáš mou hrdost?
Vlepena jsem kanagomem
Ve všech děsu leporelech
A jsem pevnost podlomených
Jimž se kosti v tělech
Děsem vrtí

Jsem ta, již zvou zákonem
A ty jsi nazval bezuzdností
Jsem ta, již zvou životem
A ty jsi nazval smrtí
Slyš!

Jsem netknutelný horizont
A jsem i svážnou kolejí

Já stojím hrdě přede vším
A za vším skrytě nitě mnu
Tak porno jsem i záporno
A psem jsem i z psa salámem
A svornou jako proradnou
Již miluješ a chtěl bys tlouci
Arcicudná pedagožka
I mrouskavá kurva rkoucí:
Snožmo nelze cvičit
Pozdrav sumci

Já obdělávám černoze
Jsem jednočlenným kolchozem
A morem, který klasy žne
Jsem válcovnou i valounem
Psem jsem i z psa salámem
A kandovaný v žluči křen
Já lakem jsem i lakmusem
Jsem tichem, hlučným stereem
Jsem levý kanál, pravý kanál
Do obou se vlévá láva
Přeludem i rojnicí
Jež spečené lži rozčesává
Já jsem jménem pazvuku
I zvukem toho jména

Je sto tváří příjemnosti
V bufetech a krmném hříchu
V mrzkých vášních, výspách pychu
V poprchavých potěchách
Jimž oddáváš se
V sebeklamu pouště
Dokud neprozříš
A nevyhledáš
Místo, jež je
Klidodárně
Příjemné
A tam mne nalezneš
A budeš žít
A znovu nezemřeš
Ani tě nebude nic svědit
V neblahé míře

Následuj mraky až ke kalným pramenům
Jež kanou v kubících v hubících komínů
Hubících ty, kdo je staví
Následuj holuby až k suchým rohlíkům
Z kterých je vylomit umí jen malinké

babky
Jež samy se z laviček klubou
Následuj strupy až ke skryté krvi
A bagry ke studnám
Které jak nešťastní hadové tráví
Kdykoli chtějí z nich pít

Následuj prejtu tok až ke třem lalokům
Laloky k chlebičkům
Chlebičky k masitým
Mrakům
Následuj strupy až ke skryté krvi
Polykej déšť
Půjdeš tak rovně i bokem

A užasneš
Nad tím co je
A jak to být nemusí
Ode dne, kdy na svět
Který být neměl
Přišel Pán

Umbrtka Pán
Ano, ten brundibár od Kostečků